

Truc informatiu ⁸⁷

PARRÒQUIA DE SANT IGNASI DE LOIOLA—LLEIDA

DESEMBRE 2018

ÉS PER A TU

Atenció, atenció! Feu tots silenci, escolteu bé! Sí, sí: Escolteu la Gran Notícia! Escolteu amb atenció petits i grans! No us ho perdeu!

- És per a tu! Aquesta nit, mentre les ciutats i els camps dormien ha passat una cosa molt gran!
- Sí, molt gran!
- Tot un Déu, Déu mateix, el Creador de totes les coses ha vingut entre nosaltres.
- Sí, el qui estava abans que tot existís, l'Amor que connecta totes les coses... l'Energia, la Vida...
- ... Déu mateix ha vingut a la Terra, a la nostra Terra, a les nostres ciutats i els nostres pobles... i neix per a tu!
- ... És molt fort! No ha vingut amb un exèrcit, ni amb la televisió, ni amb les multinacionals... sinó que s'ha fet un nen!!!! Neix per a tu!

- No ha vingut com els poderosos de la terra: ha escollit l'últim lloc!
- Només els petits, els últims han començat a entendre el seu missatge: Déu estima a tothom! No importa els seus diners, ni el seu color de pell, ni la seva classe social.
- El seu missatge és senzill: només l'Amor té futur, només l'Amor obre les portes, i pot crear un món nou.
- Un missatge que no es proclama per les televisions i les ràdios. Es transmet de tu a tu. El missatge és PER A TU...
- Sí, és per a tu!
- ... per això avui Déu neix per a tu! Perquè tu el rebis, perquè tu, si vols, li obris la porta de casa teva. Perquè tu, posis l'amor en el centre de la teva vida.
- Sí... Ho sentiu? Ho enteneu?
- Déu neix per a tu! Déu neix per a tu! Déu neix per a tu!

Alexis Bueno Guinamard, sj

Índex

EDITORIAL	1
ROBA MÉS QUE AMIGA	2
PORTEM EL PESSEBRE A PRADES!	2
LA PREGÀRIA DEL GRUP DE CREIXEMENT	3
CRISTIANISME I JUSTÍCIA	4
L'ANUNCI DE L'ÀNGEL ALS PASTORS	6
HORARI DE MISES DE NADAL	7
CONTRAPORTADA	8

Edita:
Parròquia de Sant Ignasi
de Lloïola de Lleida

Ens trobareu a: www.stignasi-lleida.org

ROBA MÉS QUE AMIGA

Ja és un gest habitual que quan alguna peça de roba no la podem utilitzar ni nosaltres ni cap conegut, la fem en una bossa i la dipositem en els contenidors rojos (abans taronges) de Troballes. El segon dimecres d'aquest mes els infants de catequesi vam descobrir què es feia amb aquesta roba després que nosaltres ens en despreguem. Es veu que la nostra roba té molta més vida de la que creïem! En primer lloc, una empresa d'inserció laboral en gestiona la recollida, tria i neteja. Segons la qualitat d'aquesta roba (entre altres raons) es distribueix entre les botigues de Roba Amiga, al rober o bé s'envien a altres llocs del planeta. La diferència entre les botigues de Roba Amiga i el rober és que en les primeres hi podem anar totes i tots a comprar-la i en el segon cas, només hi pot acudir la gent més necessitada després que algun educador social els hi hagi derivat.

Durant la tarda ens van dir que no només es reaprofitava la roba que estigui en millors condicions, sinó que d'aquella que ja no es pot vestir se'n fan draps i també es trinxa a trossos molt petits i se'n torna a fer fil. D'aquesta manera, de la nostra roba que ja no té ús se'n pot crear de nova!

Finalment, també vam aprendre que no només es pot donar una segona vida a la nostra roba, sinó que també a les nostres joguines, sabates, motxilles i llibres... així que ens va quedar una idea molt clara: no cal llençar res, tot es pot reaprofitar!

Catequesi d'infants

PORTEM EL PESSEBRE A PRADES!

El diumenge 2 de desembre, les monitores, monitors, infants de l'esplai i de catequesi, amb les respectives famílies vam anar a portar el pessebre a Prades. A les 10 del matí, ens trobàvem plegats a la plaça Major per començar el camí fins a l'ermita de l'Abellera, on vam poder gaudir d'un paisatge espectacular i un entorn inimaginable.

Després d'una celebració al costat d'aquestes vistes, en què donàvem el tret de sortida a l'Advent, vam seguir el nostre camí fins a la Roca Foradada. Un cop allà vam dinar les més de 100 persones que vam participar a l'activitat.

El dia va donar tant de sí, que fins i tot va haver-hi gent que es va animar a collir bolets o a construir cabanes al bosc!

Aquesta jornada tan familiar va finalitzar amb el retorn cap al poble de Prades.

Any rere any esperem amb il·lusió la portada del pessebre on gaudim d'un dia a la natura redescobrint la màgia i la senzillesa del Nadal, tot esperant

amb joia l'arribada d'aquest Jesús que ha de néixer en cada infant... i també a l'esplai!

Bon Nadal de part de tot l'equip de monitores i monitors de l'Esplai!

Esplai

LA PREGÀRIA DEL GRUP DE CREIXEMENT

El grup de creixement valorem molt positivament l'experiència de preparar la pregària comunitària de la paròquia, els dijous al vespre. Encara és aviat per treure'n conclusions, però a poc a poc sembla que es va consolidant un grup de persones molt diverses que cada dijous al vespre ens trobem per pregar junts.

Des d'aquí recomanem a tothom que pugui, que hi participi. És una estona, els dijous, a dos quarts de nou del vespre, que dura entre 40 i 50 minuts. És un espai bàsicament de silenci que, a partir de textos evangèlics, ajuda a centrar la nostra mirada interior en algun punt concret. És un suport per anar descobrint la presència de l'Amor de Déu en la nostra vida i així anar consolidant la nostra fe com una experiència de Déu en la vida.

Durant l'advent, els membres del grup que han pogut s'han

trobat d'una manera més continuada per pregar al voltant d'una publicació titulada "Set melodies al cor per al retaule de Nadal", del P. Josep Alegre, monjo del monestir de Poblet. És un

gran goig poder compartir les profundes i poètiques reflexions del P. Alegre. Avui volem compartir amb tots vosaltres el fragment que transcrivim a continuació.

Grup de creixement

"Però en el camí cap al nou dia, caminem encara en la nit. La nit no som nosaltres que l'esvaim, això és obra de la Llum, la llum de l'alba. La nostra tasca és esperar en silenci la salvació; esperar en silenci i desitjar la carícia de la nova llum.

Esperar en la nit el raig de llum. DESITJAR-LO! La nostra tasca és desitjar en la nit amb les finestres obertes, acceptar la nostra nit; estar en la nostra nit, però avivant la nostàlgia del SOL naixent; fer del desig una viva súplica perquè s'enlairi la llum que vessi la glòria que ho renova tot; que revesteixi la nit amb una nova harmonia musical i el ritme del dia nou, el ritme de l'amor. L'únic ritme capaç d'esvair la nit"

(Set melodies al cor per al retaule de Nadal.)

*Josep Alegre Vilas
Monjo de Poblet*

NO TROBAR DEU EN TOTES LES COSES, LA DURA PEDAGOGIA DE LA QUOTIDIANITAT

Cristianisme i Justícia: Seminaris de reflexió i interioritat. 2a Part

a càrrec d'Oriol Quintana

L'objectiu d'aquest curs és donar pistes per relacionar-nos amb un Déu absent en tant que absent; la primera sessió pretén explicar com, el cristianisme actual, a l'haver abandonat extraoficialment la creença en la immortalitat personal, ha tendit a minimitzar la idea que les nostres vides es desenvolupen en absència de Déu.

Resum de la segona sessió (26/10/18)

Les falses solucions al problema [de l'absència de Déu]

Moltes de les maneres habituals de viure la fe són un intent d'emascarar l'absència de Déu en el món. Així com en el cristianisme antic les pràctiques de fe s'entenen com una forma d'espera d'un Déu absent que havia de retornar (d'acord amb passatges com, per exemple, el de les verges prudentes -Mt 25:1-13), l'humanisme cristià entén la fe com una forma de fer present ara i aquí Déu i el seu Regne. En aquesta forma de cristianisme, la fe s'entén com una manera de tenir una vida bona, que, suposadament, ha de fer més suportable el dolor de l'existència.

El conferenciant precisa que les pràctiques de fe de les que parlarà no són dolentes i no s'han d'abandonar mai, sinó que el problema deriva de l'actitud, de la mentalitat amb què es fan aquestes pràctiques. En cap cas, insisteix, és partidari d'abandonar-les o de transformar-les, sinó, més aviat, de tenir un esperit diferent al fer-les. L'error es troba, no en les pràctiques, sinó en l'esperit amb què es fan. S'assenyalen tres errors:

Considerar que la pertinença a l'església salva l'absència de Déu (Fariseisme): considerar que un pertany a una comunitat

que encarna la presència de Déu en el món. Quintana assenyala alguns passatges de l'Evangeli en què Jesús ha de fer front a aquesta mentalitat entre amics i enemics.

Comenta també un parell de passatges de l'obra de George Orwell (1903-1950) *Sense ni cinc a París i Londres*, que explica les experiències com a indigent d'aquest autor. Orwell narra dues maneres de fer caritat per part de l'església; la primera exemplificant l'esperit farisaic (sense que els que donen l'ajuda se n'adonin del seu fariseisme) i la segona, exemplificant l'esperit evangèlic (sense que el que dona l'ajuda se n'adoni de l'autenticitat de la seva motivació).

Quintana acaba la aquesta primera part defensant que l'acció del testimoni explícit de fe és intrínsecament farisaica, perquè contradiu el manament de Jesús (Mt 6:1; 16-18) d'esperar només una recompensa divina.

Buscar l'experiència de Déu per ella mateixa. A partir d'un text del filòsof Odo Marquard (1928-1915), Quintana defensa que es comet l'error d'identificar certs estats d'ànim (la serenitat interna, l'alegria interna) com a experiència de Déu; quan

aquests estats d'ànim deixen de presentar-se, es cau en l'error de creure que un ha deixat de tenir experiència de Déu i s'entra en crisi.

Per explicar que no hi ha experiència directa de Déu, Marquard explicava la història d'un home que volia fruita però que només trobava peres, pomes, codonys, cireres. Les rebutjava perquè volia fruita, i no una pera, o una poma, etc. En rebutjar-les, l'home triava aleshores el camí més directe per no aconseguir mai el que volia. Quintana defensa que el que solem anomenar 'experiències de Déu' són 'peres' i no 'la fruita' com erròniament solem creure. Si això és cert, aleshores, les experiències que identifiquem no directament com 'experiència de Déu' podrien, de fet, ser-ho (perquè, tal com deia Marquard, per a l'home no hi ha una altra fruita que no sigui una pera, una poma, etc.).

Quintana proposa considerar la imatge del cec i el seu bastó com la comparació que expressa millor l'única 'experiència de Deu' possible per l'home. El cec, a través del bastó, i només en un punt, experimenta la presència del món al seu voltant. És cec, i per tant la imatge del món que l'envolta serà sempre deficient. A través del bastó, i després d'un aprenentatge dur, aconseguirà orientar-se i viure. Quintana proposa que totes les experiències de la vida (el que en l'exemple anterior es corresponien amb les fruites concretes) són, cadascuna, com el bastó de cec, que permet identificar Déu enmig de la privació de visió, només en un punt extern a un mateix, sempre de manera indirecta. El bastó no cura la ceguesa, i de fet, és un recordatori permanent de la pròpia ceguesa. De la mateixa manera, però, que des-

prés de molta pràctica, un cec pot viure de manera funcional, un cristià, després de molta pràctica, pot anar captant la presència de Déu 'al final del seu bastó', de cadascuna de les seves experiències.

Finalment, Quintana parla de l'error d'evitar l'esgotament. A

través de l'exemple de Simone Weil (1909-1943), es defensa que l'esgotament pot ser positiu pel creient. L'esgotament, afirma Quintana, revela per al creient l'absència de Déu, desemmascara la vanitat de creure's membre dels 'purs', desemmascara l'error de creure

que es pot 'trobar Déu en totes les coses' de manera directa. L'esgotament ens pot portar a agafar les nostres experiències vitals com el bastó del cec i començar a buscar el Déu veritable, el Déu absent.

NO TROBAR DEU EN TOTES LES COSES, LA DURA PEDAGOGIA DE LA QUOTIDIANITAT

Cristianisme i Justícia: Seminaris de reflexió i interioritat. 3a Part

a càrrec d'Oriol Quintana

Resum de la tercera sessió (9/11/18)

Com queda transformada la nostra fe si vivim en l'absència de Déu?

a) La revelació de la bellesa del món:

Oriol Quintana pren tres exemples de textos que permeten explicar com queda transformada la nostra experiència del món per culpa de l'esgotament. Tots tres estan escrits per persones a qui l'esgotament ha desgastat completament o gairebé completament; en les tres casos el que es revela és l'extraordinària bellesa del món. Cal adonar-se, insisteix Quintana, en el fet que el fenomen és paradoxal, perquè combina sofriment i alegria.

El primer text és el llibre de Job: com a única resposta a l'absència de Déu – als mals de Job, que responen a l'absència del Bé en el món-, Déu mostra la bellesa del món (a partir del capítol 38). Aquesta resposta sembla satisfer Job, i Déu reprèn els amics de Job que han intentat consolar-lo, argumentant que Déu castiga els injustos, que Job segurament no era innocent, etc. Per l'esgotament, a Job se li revela la bellesa del món: tal revelació només ve després de sostenir la visió d'un món sense Déu el temps necessari.

El segon text pertany a l'home a la recerca de sentit de V. Frankl. Es titula "meditacions a la rasa". El text apunta que la percepció de la bellesa del món està aguditzada per l'esgota-

ment que senten els captius del camp de concentració. Encara de manera més tràgica que l'anterior, el text conjumina l'esperança i la idea que els problemes no es poden solucionar, o, dit amb major precisió, que el món és bell precisament per l'absència de Déu.

El tercer exemple pertany a la novel·la Coming Up For Air de George Orwell. El protagonista, que viu absolutament oprimat per la feina, la família, i l'ambient de crisi general de l'època (l'Anglaterra prèvia a l'inici de la Segona Guerra Mundial), comprèn un dia sobtadament, que la vida val la pena ser viscuda. És una experiència paradoxal que conjumina l'esperança amb la consciència que els problemes no es poden solucionar.

b) Els sacraments testimonien una absència

Seguint l'estela de Leonardo Boff, Oriol Quintana afirma que els sacraments de l'església, i en particular l'Eucaristia, expressen més aviat l'absència de Déu que la seva presència. Recuperant les dues imatges de l'anterior xerrada (la del cec i el seu bastó, i la de l'home que volia fruita), Quintana insisteix en el fet que no hi ha un accés directe a Déu: els sacraments actuen com a símbols, sense una eficàcia directa en el món. El valor dels sacraments resideix en la seva manca d'eficàcia directa i en la seva impersonalitat.

c) El sentiment que sempre estan passant dues coses a la vegada

El text periodístic d'Orwell [que pertany a l'article periodístic "Reflexions sobre el gripau comú", publicat al diari Tribune, el 12 d'abril de 1946 (pp. 239-40 de l'edició de Peter Davison)] és una invitació a fer un ús correcte del remolí quotidià de les nostres activitats. Segons Oriol Quintana, cal buscar Déu més enllà del conjunt de les nostres vivències diàries. Orwell apunta a que la presència d'allò més autèntic es dona a part, separat, i independent del que vivim. Les nostres pràctiques de fe com l'examen, en opinió de Quintana, haurien de deixar d'estar guiades per la pregunta sobre 'on he trobat Déu avui?': amb aquesta visió, parcial, tendim a tractar totes aquelles vivències menys agradables com si no fossin llenguatge diví.

L'ANUNCI DE L'ÀNGEL ALS PASTORS

Gràcies a la voluntat d'un de nosaltres, aquest any hem tingut un motiu nou a l'entrada de la parròquia. Són les figures de l'anunci de l'àngel als pastors. El missatger del Senyor els diu unes paraules que ja havia anticipat el profeta Isaïes:

«Ens ha nascut un noi, ens ha estat donat un fill que porta a l'espallla la insígnia de príncep. Déu li ha posat aquest nom: Conseller-prodigios, Déu-heroi, Pare-persempre, Príncep-de-pau. Serà immens el principat, la pau no tindrà fi en el tron de David i en el seu regne, fonamentat i sostingut, des d'ara i per sempre, sobre el dret i la justícia.»

Aquest és l'anunci per a tota la humanitat: Jesús ha nascut des de la humilitat per a ser humà com nosaltres, com els qui trobem cada dia al carrer, a la botiga, a l'escola, en creuar un semàfor... Però a la vegada mostra el camí per assolir els drets humans i la dignitat de les persones.

L'àngel posa en les seves paraules el motiu de l'esperança per a tota la Humanitat. Aquell nen en bolquers i la seva senzillesa ens mou a la tendresa, com qualsevol nadó, i desperta en la nostra vida l'alegria i l'optimisme: Fa fora les pors, fora els futurs incerts, fora la injustícia en mans dels poderosos, fora l'arro-

gància i els "egos"... És un missatge per al poble, per als pastors i per a les persones de bé... Avui podem celebrar l'alegria de l'anunci d'un món nou, d'un nou ordre de les coses, d'una societat que pot creure en ella mateixa, perquè es proclama des de la igualtat i la fraternitat de les persones senzilles, del poble...

«No tingueu por: us anuncio una nova que portarà a tot el poble una gran alegria: Avui, a la ciutat de David, us ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor. Les seves senyes són aquestes: trobareu un nen en bolquers, posat en una menjadora» Lc 2,1-14

"ESTIC AL COSTAT D'ALTRES I HE REBUT MOLT MÉS DEL QUE HE DONAT"

En un reportatge sobre el voluntariat a Catalunya, publicat a *El Periódico*, la Marta Alcázar explica que, malgrat la crisi dels últims anys, actualment la prestació de serveis gratuïts a la comunitat és un fenomen a l'alça. Els projectes vinculats a la infantesa, els hospitals i els sense-sostre són els que compten amb més implicats.

L'article es titula "El voluntariat a Catalunya té rostre de dona", perquè les dones representen el 60% dels voluntaris catalans davant el 40% d'homes. El col·lectiu de persones voluntàries a Catalunya és de prop de 510.000, cosa que representa un 8,7% de la població major de 18 anys. Un dels testimonis del reportatge és el nostre estimat Francesc Mayós, voluntari a la Fundació Arrels-Sant Ignasi a Lleida.

Aquest antic professor d'institut col·labora des de fa 15 anys en l'atenció a persones vulnerables i el col·lectiu dels sense-sostre. Hi dedica una mica més de cinc hores setmanals: els dilluns atén a la botigueta, el servei d'aliments que ofereixen gràcies a la donació de supermercats i menjadors amb l'entitat. Mayós també fa tutories a persones amb addiccions en reinserció i forma nous voluntaris. Va conèixer la fundació a través de la parròquia Sant Ignasi, de la qual és membre:

"Vaig veure de prop les necessitats socials que hi ha a la nostra ciutat i la feina que es fa per cobrir-les. Quan vaig tenir una disponibilitat clara em vaig fer voluntari", explica. Ara que està jubilat reconeix que hi dedica més temps. La Isabel, la seva dona, també col·labora amb l'entitat.

Mayós va conèixer de prop la tasca de la fundació en la seva comunitat parroquial i "la sensibilitat va venir per si sola", explica. Desconeixia el que rebria a canvi: "En aquestes coses del volun-

tariat no coneixes la contraprestació fins que la reps", reconeix. La seva compensació ha sigut la xarxa d'amics que ha guanyat: "Treballes amb altres entitats, fas amics entre els usuaris del servei i formes part d'una família molt més àmplia", subratlla. També s'allunya de la concepció tradicional del voluntariat: "No ho contemples des del punt de vista d'ajudar, sinó que estic al costat d'altres i rebo molt més del que dono", conclou.

Marta Alcázar.
Article publicat a
El Periódico el 6/12/2018

